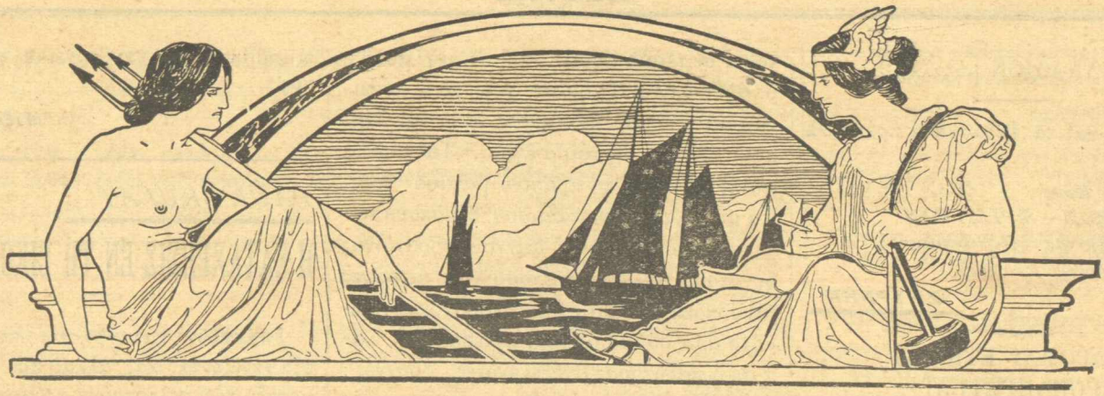

Ἔτος Α΄. 6 Νοεμβρίου 1910 Ἀριθ. 29

Θ. ΕΞΑΡΧΟΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ—Κ. ΦΡΙΛΙΓΓΟΣ

ΣΜΥΡΝΗ

ΝΕΟΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μὴν ἔχουν θρησκεία; **Κωστῆ Ποτάμη.** Στὸ κισσό μου, **Συλβίου.**— Η κατάχρησις ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ, *Paul Brulat* (μετάφρ. **Στ. Σπεράντσα**).— *Child Harold*, **Ι. Γρυπάρη.**— *Chantecler* (συνέχεια), *Edm. Rostand* (μετάφ. **Χρύση.**— Στὰς δύο ἀπ' τὰ μεσάνυχτα **Μ. Ροδᾶ.**— Παράπονο πεθαμένης, **Γ. Μαρκορᾶ.** — Αγνὴ (συνέχεια), **Κ. Φριλίγγου.**— Ο ἀνθοπόλεμος, **Αἰωνέας ἀγάπης.** — Σ' ἐκείνη, **Ελλην. Αστέρος.**— Φιλολογικαὶ σημειώσεις.— Ο,τι θέλετε. — Λοξὲς ματιές, **Βοαστεκοῦ.**— Η ἀλληλογραφία μας κτλ.

ΜΗΝ ΕΧΟΥΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑ;

«Μὴ τάχα ἔχουν κ' οἱ πεθαμένοι θρησκεία; Ω τὸν ἀμίλητο κόσμο ποῦ δὲν τραγουδᾷ καὶ δὲν κλαίει, ποῦ δὲν γκρεμᾷ τὴν τιμὴ γιὰ νὰ χτίση ἐκκλησιές. — Ω τάφοι, ὦ νεκρολούλουδα, ὦ στεφάνια, ὦ μάρμαρα! Εἴτε σταυρὸς, εἴτε μισοφέγγαρο, εἴτε ξόανο, πάνω σας προβάλλει, εἶνε οἱ ζωντανοὶ ποῦ τὸ θένε γιὰ πεῖσμα δικό τους καὶ γιὰ βάρος στὸ χῶμά σας. Φέρτε σ' ἕνα χέρσον ἀπέραντο καὶ θάψτε κάθε νεκρὸ, γιὰ κάψτε στὸ μεγάλο χωνευτῆρι τοῦ κόσμου τὰ πτώματα ἀνάκατα καὶ σκορπᾶτε τὴ σκόνι τους ἀπ' ὅπου θὰ φυτρώσουν ξανὰ καὶ θὰ ζήσουν καὶ ξένοι καὶ δικοί μας ἀπ' τὴ σκόνι τους, ἀπ' τὴ σκόνι μας».

II

Μὲς στὰ Φράγκικα μνήματα κάποιος ἀλλόθρησκος φυλάγει χρόνια. Σ' ἐκκλησιὰ ποῦ τὸν ἔβαλαν νὰ φυλάξη τὴν εἶχε μολύνη κι' ἔφυγε. Γιὰ τὴν θρησκεία του καὶ τὸ μαχαῖρι του μάτωσε πολλὲς φορές.

Καὶ τώρα μονάχος ζωντανὸς δρασκελᾷ τὰ ξένα μνήματα καὶ συμπονεῖ τοὺς πεθαμένους, καὶ γονατίζει στοὺς σταυροὺς καὶ βάζει λάδι στ' ἀραδιασμένα καντήλια.

Τὸν ἔχ' ἐξαγνίση ὁ πεθαμὸς κι' ἡ γαλήνη στὸ κοιμητῆρι!

Ω τὶ λουλαύδια γέμισε τοὺς τάφους καὶ πόσα δένδρ' ἀλαφροΐσκιωτα τὸν τόπο! Καὶ ξέχασε πειὰ τὴν αἵρεσι τοῦ κόσμου καὶ μὲ τὸν ἀμίλητο κόσμο του στὸ χῶμα ταξειδεύει κάτου ἀπ' τὴ γῆ, καὶ δὲ βλέπει τῆς φραγαῖς στὰ κοιμητήρια, τοὺς σταυροὺς, τὰ μισοφέγγαρα, τὰ ξόανα ποῦ προβάλλουν μέσα τους καὶ σὰν τὸν ρωτήσης «πῶς ἐσὺ ἀλλόθρησκος φυλάγεις καὶ διαφεντεύεις φράγκικα μνήματα» θὰ σ' ἀπαντήση: «Μὴ τάχα ἔχουν κ' οἱ πεθαμένοι θρησκεία;» Καὶ θὰ σοῦ πῇ ὅλα τὰ λόγια ποῦ λέει καὶ μονάχος του καμμιὰ φορὰ σὰν γονατίζει στοὺς σταυροὺς κι' ἀνάβει τὰ καντήλια.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΟΤΑΜΗΣ

ΣΤΟ ΚΙΣΣΟ ΜΟΥ

Αγαπημένε μου κισσὲ, ὅπου σφιχ-
(ταγκαλιάζεις
Τὸ κάθε γέρικο κορμὸ καὶ τοῖχο
(μὲ στοργὴ
Κ' ὡς τὴ στερνή τους τὴ στιγμὴ
(σὰν μάνα τὰ σκεπάζεις
Καὶ πέφτεις καὶ σωριάζεσαι μαζὺ
(μ' αὐτὰ στὴ γῆ.

—

Κισσέ μου βαθυπράσινε, ζηλεύω
(τὴ καρδιά σου
Ποῦ δὲν ἀλλάζει ἰδανικά. Ἰδια
(παντοτεινὴ
Δείχνουνε ἀφοσίωσι τὰ λυγερὰ
(κλαδιά σου
Σὲ μιὰν ἀγάπη μοναχὴ καὶ πρώ-
(τη καὶ στερνή.

Σμύρνη ΣΥΛΒΙΟΣ

ΡΩΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΕΞΟΔΟΣ

Στὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ, ἀνάμεσα στὰ λευκὰ Ρούσσικα σπιτάκια περνάει μιὰν ἀλλόκοτη πομπὴ μ' ἕνα οὔρλιασμα ἄγριο. Πλῆθος λαοῦ βαδίζει, σφιγμένο καὶ βραδυκίνητο, προχωρεῖ σὰν μεγάλο κῦμα, καὶ μπροστὰ βαδίζει ἕνα παλιάλογο, κωμικὸ δασύτριχο μὲ τὸ κεφάλι λυπημένο, γερμένο κάτω, ὑψώνοντας τόνα πόδι ἐμπρὸς, κουνεῖ τὸ κεφάλι μ' ἕναν ἰδιαίτερο τρόπο, σὰ νὰ σκόνταφτε μὲ τὸ δασύτριχο κεφάλι το στὴ σκόνη τοῦ δρόμου κι' ὅταν σηκώνη τὸ πισινό του πόδι, γέρνει καὶ φαίνεται σὰ νὰ κοντεύη νὰ πέση. Στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ κάρρου εἶνε γερὰ δεμένη ἀπὸ τὰ χέρια μιὰ γυναικοῦλα ὁλόγυμνη, σχεδὸν κοριτσάκι.

ΤΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ μεταλλ. 2.

Οἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ ἐμβάσματα πρέπει νὰ ἀπευθύνωνται :

Πρὸς τοὺς Κους
ΕΞΡΧΟΝ — ΦΡΙΛΙΠΓΟΝ
διευθυντὰς τῆς «Νεότητος»
poste Française
ΣΜΥΡΝΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

ΣΜΥΡΝΗ . . .	ὀκταράκια	16
ΛΟΙΠΗ ΤΟΥΡΚΙΑ .	Μετζήτια	2
ΞΕΝΑ ΚΡΑΤΗ.. .	Φρ. Χρ.	10

Αἱ συνδρομαὶ δύνανται νὰ προπληρωθῶσι κατὰ δόσεις ἑξαμήνους ἢ τριμήνους.

Σημ. Οἱ ἐκτὸς τῆς Σμύρνης συνδρομηταὶ πρέπει νὰ μᾶς ἀποστέλλουν τὴν συνδρομὴν των διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἢ ἑποίᾳ εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον μέσον. ἢ ἐν ἀνάγκῃ διὰ τοκομεριδίων καὶ χαρτονομισμάτων.

Περιπατεῖ μ' ἕνα παράξενο τρόπο, δίπλα τὸ κεφάλι της μὲ τὰ πυκνὰ μαλλιά της μ' ἕνα χρῶμα ξανθὸ βαθὺ, εἶνε σηκωμένο καὶ γυρμένο λίγο πρὸς τὰ πίσω, τὰ μάτια ὁλάνοιχτα, κὶ κοιτάζουν κάποιο μέρος μακρυὰ, μ' ἕνα βλέμμα ἄτονο κι' ἀπολιθωμένο, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχει τίποτε ἀνθρώπινο . . . Ολο τὸ σῶμά της εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ γαλάζια καὶ κόκκινα σημάδια, στρογγυλὰ καὶ μακρουλὰ, τὸ ἀριστερὸ σκληρὸ στῆθος τοῦ κοριτσιοῦ εἶνε σημαδεμένο καὶ τὸ αἷμα τρέχει μὲ λεπτὲς σταλαματιές . . . Εχει κάμῃ μιὰ γραμμὴ κόκκινη ὡς τὴν κοιλιὰ καὶ πειὸ κάτω, ὡς τὸ γόνατο καὶ στὸ γόνατο τὴν κρύβει ἕνα κομμάτι λίσπης. Φαίνεται σὰ νάκοψαν στὸ σῶμα αὐτῆς τῆς γυναίκας μιὰ λεπτὴ καὶ μακρυνὴ ταινία δέρματος, καὶ πῶς, δίχως ἄλλο, τὴν χτύπησαν μ' ἕνα ξύλο στὴ κοιλιὰ—οὐτὴ ἡ κοιλιὰ εἶνε τερατωδῶς πρησμένη κι πολὺ γαλάζια. Τὰ πόδια ἰσχνὰ καὶ μικρὰ πατοῦν μὲ κόπο στὴ σκόνη, ὅλο τὸ σῶμά της εἶνε φρικτὰ σπαρμένο καὶ τρέμει, κ' εἶνε ἀδύνατο νὰ νοιώσῃ κανεὶς γιατὶ κρατιέται ἀκόμη στὰ πόδια της, ἐνεῶς σκεπασμένα ἀπὸ γαλάζια σημάδια, γιατὶ δὲν πέρτει στὴ γῆ κὶ κρεμασμένη ἀπὸ νὰ χέρια, δὲν ἀφίνεται νὰ σέρνεται ἀπὸ τὸ κάρρο ποῦνε γεμᾶτο σκόνη καὶ θερμὸ χῶμα.

Κι' ἀπάνω στὸ κάρρο στέκεται ὀρθὸ ἕνα ψηλὸ παληκάρι μ' ἄσπρο πουκάμισο καὶ μὲ σκοῦφο ἀπὸ ἀστρακὰν, ἀποκάτω ἀπὸ τὸν ὁποῖον πέρτει στὸ μέτωπο μιὰ τούφα ἀπὸ ρούσσικα φωτεινὰ μαλλιὰ μὲ τὸνα χέρι κρατεῖ τὰ γκέμια, στὸ ἄλλο ἕνα καμουτσίκι κὶ μαστίζει μεθοδικὰ μιὰ φορὰ τὴ πλάτη τοῦ παληοῦ ἀλογου καὶ μιὰ φορὰ τὸ κορμὶ τοῦ κοριτσιοῦ, καταμωλωπισμένο τώρα σὲ τέτοιο σημεῖο ποῦ νὰ μὴ μοιάζῃ μὲ ἀνθρώπινο. Τὰ μάτια τοῦ ξανθοκόκκινου παληκαριοῦ εἶνε γεμάτα αἷμα καὶ λάμπουν ἀπὸ ἕνα θρίαμβο ἄγριο. Τὰ μαλλιὰ φαντάζουν ἀπὸ τὸ πράσινο βάψιμό τους. Τὰ μανίκια τοῦ πουκάμισου, ἀνασκουμπωμένα ὡς τὸν ἀγκῶνα. δείχνουν βραχίονας δυνατοὺς, μυώδεις, σκεπασμένους μὲ τρίχες ξανθοκόκκινες. Τὸ στόμα εἶνε ἀνοιχτὸ, γεμᾶτο ἀπὸ δόντια ἄσπρα, μυτερὰ, καὶ κάποτε ὁ παληκαρᾶς βγάζει φωνὲς, βραχνές :

— Ντέ! Μάγισσα! Χούπ! Ντέ! Αχά!

Καὶ πίσω ἀπὸ τ'ἁμάξι καὶ τὴ γυναῖκα ποῦνε δεμένη, τὸ πλῆθος, κῦμα ἀπέραντο, τρέχει καὶ φωνάζει κι' αὐτὸ, οὐρλιάζει, σφυρίζει, γελᾷ, φωνάζει . . . Τὰ χαμίνια τρέχουν. Κάποτε ἕνα ἀπ' αὐτὰ τρέχει μπροστὰ καὶ φωνάζει στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας λόγια ἀδιάντροπα. Τότε ἕνα φοβερὸ γέλοιο τοῦ πλήθους σκεπάζει ὅλους τοὺς ἄλλους θορύβους καὶ τὸ δξὺ σφύριγμα τοῦ καμουτσιοῦ στὸν ἀέρα . . . . Οἱ γυναῖκες βαδίζουν μὲ τὸ πρόσωπο ἐξερεθισμένο, μὲ τὰ μάτια λάμποντα ἀπὸ ἡδονή . . . Οἱ ἄνδρες βαδίζουν καὶ φωνάζου κάτι τι ἀηδὲς στὸ παληκάρι ποῦνε ὀρθὸ πάνω στὸ κάρρο. Αὐτὸ γυρίζει κατ' αὐτοὺς καὶ γελᾷ μὲ τὸ στόμα ὁλάνοιχτο. Μιὰ καμουτσὰ στὸ κορμὶ τῆς γυναίκας. Τὸ καμουτσίκι μακρὺ καὶ λεπτὸ, μπερδεύεται γύρω στὴν πλάτη καὶ πιάνεται ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη . . .

Τότε ὁ χωριάτης ποῦ χτυπᾷ τραβᾷ πρὸς τὰ πίσω ὁρμητικὰ ἡ γυναῖκα βγάζει μιὰ κραυγὴ διαπεραστικὴ κι' ἀναποδογυρίζεται πρὸς τὰ πίσω καὶ πέφτει μὲ τὴν πλάτη στὴ σκόνη . . . Απὸ τὸ πλῆθος πολλοὶ ὁρμοῦν καὶ τὴν κρύβουν μὲ τὰ σώματά των σκύβοντας ἀπάνω της. Τὸ ἄλογο σταματᾷ ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ λίγο βαδίζει πάλι καὶ ἡ γυναῖκα καταμωλωτισμένη ξαναπερπατεῖ ὅπως πρὶν μὲ τάμαξι. Καὶ τὸ ἀξιοθρήνητο παληάλογο, σὲ κάθε βῆμα σιγανὸ, κουνεῖ πάντα τὸ δασύτριχο κεφάλι του σὰ νἄβελε νὰ πῇ : «Νὰ πόσο εἶνε ἄσχημο νά 'νε κανεὶς ζῶο! Σἀναγκάζουν νὰ λάβῃς μέρος ἀδιάφορο στὴ βδελυγμία» Κι' ὁ οὐρανὸς ὁ μεσημβρινὸς, εἶνε ἐντελῶς γαλήνιος—οὔτε τὸ παραμικρὸ συννεφάκι—κι' ἀπὸ τὰ ὕψη του ὁ καλοκαιρινὸς ἥλιος σκορπίζει γενναῖα τὶς ζωηρὲς ἀκτῖνές του.

Δὲν εἶνε μιὰ εἰκόνα ἀλληγορικὴ τοῦ διωγμοῦ καὶ τοῦ μαρτυρίου ἑνὸς προφήτου ποῦ παραγνωρίζεται στὸν τόπο του, αὐτὸ ποῦ ἔγραψα ἐδῶ,—ὄχι, ἀλλοίμονον! Αὐτὸ τὸ λένε ἡ «ἔξοδος» ἔτσι οἱ ἄνδρες τιμωροῦν τὴν ἀπιστία τῶν γυναικῶν των· εἶνε μιὰ εἰδογραφία, μιὰ συνήθεια . . . . . καὶ τὴν ἶδα τὴν 15 Ιουλίου 1891 στὸ χωριὸ Καντιμπόβκα, τοῦ κυβερνείου τῆς Χερσῶνος.

Μιξὶμ Γκόρκι

PAUL BRULAT

Η ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΕΝ ΤΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

Υπάρχουν καταχρήσεις ποὺ βαθμηδὸν ἐξαφανίζονται καὶ ἄλλαι ποὺ γεννῶνται· μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων ἐπίκαιρον εἶνε νὰ σημειωθῇ καὶ ἡ κατάχρησις ποὺ γίνεται εἰς τὴν εἰκονογραφίαν καὶ φαίνεται ὅτι λαμβάνει ὁσημέραι διαστάσεις.

Η εἰκονογραφία πράγματι ἐπικρατεῖ παντοῦ, εἰς τὰ περιοδικὰ, εἰς τὰς ἐφημερίδας, εἰς τὰ βιβλία, εἰς ὅλας τὰς δημοσιεύσεις.

Σταματήσατε πρὸς στιγμὴν πρὸ ἑνὸς βιβλιοπωλείου· οὔτε ἕνα βιβλίον σχεδὸν θὰ εὕρετε ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ εἰκονογραφημένον ἐξώφυλλον· ἀνοίξατε ἕνα οἱονδήποτε τόμον, σπανίως δὲν θὰ εὕρετε μέσα εἰκόνας, ἀκόμη καὶ σκίτσα. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄσχετα μὲ τὸ κείμενον.

Δὲν γράφομεν διὰ νὰ ἐκληφθῶμεν ὡς κατ' ἀρχὴν ἐχθροὶ τῆς εἰκονογραφίας· ἠμπορεῖ αὐτὴ νὰ θεωρηθῇ ὡς καλλιτεχνία· ἀλλὰ δυστυχῶς αἱ περισσότεραι εἰκόνες εἶνε ἀηδεῖς, ἄσχημοι, χονδροειδεῖς, ἐνίοτε ἀναιδεῖς, καὶ ἀφαιροῦν ὅλην τὴν ἀξίαν τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ καλάμου.

Μήπως διὰ τοῦτο πταίουν οἱ συγγραφεῖς; Οχι βέβαια, διότι αὐτοὶ διαμαρτύρονται διατεινόμενοι, ὅτι μία εἰκὼν ἄσχημος, ἄτεχνος, ἄχαρις πάντοτε διαθέτει κακῶς τὸν ἀναγνώστην καὶ καταστρέφει αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔργον. Αλλ' εἶνε καὶ ὑποχρεωμένοι νὰ ἐνδώσουν εἰς τὴν ἀπαίτησιν τῶν ἐμπορευομένων ἐκδοτῶν, οἱ ὁποῖοι βεβαιοῦν ὅτι ἕνα ἔγχρωμον ἐξώφυλλον προκαλεῖ τὴν προσοχὴν τοῦ διαβάτου καὶ ἀγοράζεται εὔκολα.

Εἰς μάτην οἱ ἀτυχεῖς συγγραφεῖς ἐπαναλαμβάνουν, ὅτι δι' ἄτομα τόσον μωρά, ποὺ ἀποδίδουν σημασίαν εἰς τὰ ἐξώφυλλα, δὲν γράφουν τὰ ἔργα των καὶ ὅτι αὐτὰ εἶνε ἀνάξια νὰ τὰ διαβάζουν. Οἱ ἐκδόται ἐπιμένουν προβάλλοντες τὴν πεῖράν των ὡς σπουδαῖον λόγον, οὕτω δὲ ἡ εἰκονογραφία ἐπικρατεῖ καὶ παραμορφώνει τὸ πνεῦμα τῶν βιβλίων.

Κατ' ἀρχὴν ἕνα ἔργον φιλολογικῆς ἀξίας ὀφείλει νὰ εἶνε ἐπαρκὲς εἰς ἑαυτὸ. χωρὶς τὴν βοήθειαν τῶν σχεδιασμάτων, ποὺ ἡ φαντασία καὶ τὸ γοῦστο τοῦ ἐχνογράφου ἤθελε παρεμβάλῃ εἰς τὸ κείμενόν του.

—« Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος, ποὺ ἐν ἀγνοίᾳ μου ἐμουσούργησε τοὺς στίχους μου; » ἔλεγε κάπως θυμωμένος ὁ *Victor Hugo* ὁμιλῶν περί τινος συνθέτου. Ο *Victor Hugo* εἶχεν ἴσως ἄδικον τότε, ἀφ' οὗ ὁ συνθέτης αὐτὸς, ἄγνωστος ἀκόμη, ἦτο ὁ δαιμόνιος *Gounod*.

Καὶ ὅμως εἶνε ζήτημα κατὰ πόσον ὀρθὸν εἶνε καὶ τοῦτο· διότι καὶ ἡ ποίησις ἔχουσα τὴν ἁρμονίαν της ἐπαρκεῖ εἰς ἑαυτὴν καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελές τι· καὶ μόνον αἱ ἀνεπιτυχεῖς στίχοι μελοποιοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.

Δημοσιεύονται μετ' εἰκονογραφιῶν ἔργα, τῶν ὁποίων οἱ συγγραφεῖς, ἂν ἐπέστρεφον εἰς τὴν ζωὴν, σφοδρὰ θὰ διεμαρτύροντο κατὰ τοῦ θράσους τῶν ἐκδοτῶν καὶ κατὰ τῆς καταχρήσεως τῆς εἰκονογραφίας.

Αλλὰ κάθε κανὼν ἐννοεῖται ὅτι ἔχει καὶ τὴν ἐξαίρεσίν του. Διὰ τὰ βιβλία τῆς ἱστορίας, τῆς ἐποπτικῆς διδασκαλίας κλπ. αἱ εἰκόνες εἶναι χρήσιμοι, μὲ τὸν ὅρον ὅμως νὰ εἶνε καλλιτεχνικαὶ καὶ ἀνάλογοι μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ κειμένου.

Δὲν ἁρμόζουν ὅμως εἰς τὴν ποίησιν, εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ ἔργα καὶ εἰς ἔργα καθαρῶς φανταστικά. Διότι πραγματικῶς καὶ ὁ καλλίτερος ἀκόμη ζωγράφος καὶ μὲ πολλὴν ἰδιοφυΐαν πεπροικισμένος, δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀποδώσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ δημιουργοῦ, διότι, μολονότι εἶνε καὶ αὐτὸς καλλιτέχνης, ἐν τούτοις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ τὴν ἰδίαν ἀντίληψιν τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἔργου τοῦ ἄλλου.

Οὕτως ἡ ἄλλως ἡ εἰκονογραφία ἀπὸ χέρι καλλιτέχνου θὰ ἤξιζεν ἴσως νὰ τεθῇ εἰς μερικὰ ἔργα· ἀλλὰ ποῖος ἐκδότης ἠμπορεῖ ἢ σκέπτεται νὰ ἀνταμείψῃ καλλιτέχνας ;

Λέγοντες πάντα τὰ ἀνωτέρω ἔχομεν ὑπ' ὄψει ἄτομα δυνάμενα νὰ κρίνουν περὶ καλλιτεχνίας· διότι διὰ τὸ πλεῖστον τοῦ κοινοῦ ἕνα τεῦχος μὲ εἰκόνας, ἔστω καὶ τελείως ἐλεεινὰς, προτιμᾶται ἀπὸ κάθε ἄλλο δίχως εἰκόνας. Βλέπετε, καὶ αὐτὸ εἶνε τῆς μόδας. Η εἰκὼν τέρπει, ἡ μελέτη κουράζει. Ολοι ὁρμῶμενοι ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν ποὺ ἐμποιεῖ ἡ εἰκὼν, ὑψώνουν τὴν φαντασίαν των, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ.

* * *

Τὸ ἴδιον φαινόμενον παρατηροῦμεν καὶ εἰς τὸ θέατρον. Πολλοὶ πηγαίνουν ἐκεῖ διὰ νὰ ἴδουν ἐνδυμασίας, κοσμήματα καὶ καλλονάς. Τὸ βάθος καὶ τοῦ πλέον παραμικροῦ ἔργου τοὺς κάμνει νὰ πλήττουν. Ενα ἔργον, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ σήμερον, πρέπει νὰ κτυπήσῃ εἰς τὸ μάτι. Απαράλλακτα ὅπως ἕνας ἐκδότης γεμίζει τὸ περιοδικόν του μὲ τόσον ἐλκυστικὰ χρώματα καὶ μὲ εἰκονογραφίας, ἀδιαφόρως ἂν τὸ περιοδικὸν στερῆται κάθε ἄλλης ἀξίας.

Τοῦ ἔργου μέρος σπουδαιότατον θεωρεῖται ὅ,τι προκαλεῖ τέρψιν εἰς τὸ μάτι, ὅ,τι διεγείρει τὰς ἐπιθυμίας καὶ γαργαλίζει τὸν χωρικὸν, ποῦ μέσα εἰς τὴν ἕδραν του χωμένος καταπίνει τὰ πάντα. Τὸ κοινὸν θὰ διελύετο καὶ θὰ ἐκένωνε τὸ θέατρον, ἂν ὁ συγγραφεὺς ἀπῄτει παρ' αὐτοῦ ὀλίγην προσοχὴν καὶ ἐμβάθυνσιν.

Τὸ φαινόμενον δὲ τοῦτο θὰ ἐξήγει πως τὴν κατάχρησιν ποῦ ἔγινεν εἰς τὴν εἰκονογραφίαν. Ημπορεῖτε νὰ πῆτε ὅτι αὐτὸι εἶνε ζήτημα ἐμπορικόν, ἀφοῦ συνίσταται εἰς προσφορὰν καὶ ζήτησιν καὶ οἱ ἐκδόται ἱκανοποιοῦν τὰς ὀρέξεις τῶν πελατῶν των. Αλλ' οἱ κύριοι αὐτοὶ οἰκτρῶς ἀπατῶνται προκειμένου περὶ τῆς καλλιτεχνίας καὶ πελατῶν μὲ ἀνάπτυξιν. Τὸ βιβλίον, ἡ ἀξία μελέτης ἱστορία, τὸ ποίημα, τὸ ὕφος καὶ ἡ παρατηρητικότης εἶνε ἀνώτερα τῆς τετριμμένης ταύτης εἰκονογραφίας. Η σοβαρὰ φιλολογία δὲν ἔχει ἀνάγκην αὐτῶν τῶν μέσων, ποῦ ὄχι μόνον δὲν ἀποδίδουν τι, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα ἀκόμη τοῦ συγγραφέως νοθεύουν.

Καὶ πραγματικῶς, τίποτε δὲν εἶνε τόσον ἄνοστον, ὅσον τὰ ἀπειρόκαλλα ἐκεῖνα ἔγχρωμα ἐξώφυλλα μερικῶν βιβλίων, ποῦ κυνικῶς προκαλοῦν τοὺς διαβάτας, ὡς ὁ ὑπάλληλος αἰσχροκερδοῦς βιβλιοπώλου.

(Εκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

CHILD HAROLD

«in starke schwarze barke»
(Heine)

Σὰν φάντασμα στὰ κύματα
γλυστρᾷ ἡ βάρκα . . . ραίνει
μὲ στίλπο φῶς τὸ δρόμο της
πεντάμορφη ἡ Σελήνη,
καὶ τοῦ λειψάνου ἡ συνοδιὰ,
μαῦρες σκεπὲς ντυμένη,
βουβὴ, μηδ' ἕνα στεναγμὸν
μηδ' ἕνα δάκρυ χύνει

Νά. . . ξαπλωμένος, ὁ νεκρὸς
τραγουδιστὴς πηγαίνει. . .
μέτωπο ἔσκεπο. . . ἀνοιχτὰ
τὰ μάτια. . . σὰν νὰ πίγῃ
τοῦ φεγγαριοῦ τ' ἀπόφεγγα. . .
σὰν νὰ γροικᾷ πρὸ βγαίνει
στερνὴ ἁρμονία ἀπ' τὴν συρμὴν
τῆς πρύμνης κι' ἀργοσβύνει.

Μὰ τί βογγάει στ' ἀλαργινὸ,
ποῦ χάνεται ἀκρογιάλι ;
θενάνε ἡ Νύφη, ἡ ἄρρωστη
Νεράϊδα ποῦ σπαράζει,
ζητῶντας μὲ τὸν πόνο της
καὶ τὴν ψυχὴ νὰ βγάλῃ.

Ὡς τόσο ἡ βάρκα, στὸ κρυφὸ
ταραξοβόλι ἀράζει,
ἐνῷ τὰ κύματα σκιαχτὰ
μιὰ ἔρχονται, μιὰ πάνε
καὶ στὰ πλευρά της σὰν ζεστὸ
παράπονο χτυπᾶνε. . .

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΣΤΑΣ ΔΥΟ ΑΠ' ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Ο χορὸς τοῦ Βαριετὲ ἐρεκλαμαρίσθη ἀρκετά.

Τὰ κορίτσια, καὶ μάλιστα τὰ φτωχὰ λαχτάρισαν νὰ χορέψουν καὶ νὰ διασκεδάσουν μὲ τὴν τσέπη τοῦ ἄλλου.

Εἶνε τόσο σκληρὸ πρᾶμα γιὰ ἕνα κορίτσι φτωχὸ νὰ μὴν ἔχῃ νὰ πάῃ καροτσάδα τὴν Κυριακὴ, νὰ φάῃ ἕνα γλυκὸ, νὰ κάμῃ ἕνα περίπατο στὸ Σύνταγμα, καὶ τόσο εὐχάριστο νὰ τ' ἀποκτήσῃ ὅλα αὐτὰ μὲ τὸ θαυμασμὸ ἑνὸς τρελλοῦ νέου ἢ ἑνὸς ποὺ θέλει νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του θαυμάζοντας καὶ ἀγοράζοντας τὴν ὠμορφιά του μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ πέρνει ἀλύπητα κι' ἀκούραστα ἀπὸ τὸν πατέρα του. Γιατί τότε ἔμαθε τὰ γράμματα στὸ Αρσάκειο ; γιατί ὁ πατέρας ἔκοβε ἀπ' τὸ ψωμὶ τῆς φαμίλιας καὶ τὴν ἔμαθε χορό ; γιατί τῆς ἔμαθε ἕνα κόσμο γοητευτικὸ, ἑλκυστικὸ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν χαρῇ καὶ νὰ τὸν ἀποκτήσῃ ;

Αὐτὰ ἐσκέπτετο ἡ Εὐτέρπη καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ στὸ φτωχικό της δωμάτιο. Δίπλα ἡ μάνα της ἔρραβε μὲ τὴ μηχανὴ καὶ ὁ πατέρας της ἐστράγγιζε τὴ μισὴ ὀκὰ τὸ ρετσινάτο. Απ' τὸ δρόμο περνοῦσαν διάφορες μασκαράτες, λατέρνες, κόσμος τρελλὸς καὶ μεθυσμένος ἀπ' τὴν Αποκρηὰ, τὴ διασκέδασι. Σκούπισε τὰ μάτια της ἡ Εὐτέρπη καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα νὰ μπῇ στὸ δωμάτιο ποὺ οἱ φτωχοὶ γέροι ἔμεναν. Η μικρὴ λάμπα μόλις ἔφεγγε. Τῆς φάνηκε σὰν νἀμπαινε μέσα σὲ κόλασι. Γύρισε πίσω στὴν κάμαρά της μὲ μιὰ ἐπελπισία ἀπερίγραπτη. Τῆς ἤρθε σὰν τρέλλα. Νὰ μὴ πάῃ στὸ χορὸ τοῦ Βαριετέ ; Νὰ μὴ χορέψῃ τὴν Αποκρηά ; Τότε γιατὶ ὑπάρχει στὸν κόσμο καὶ γιατὶ νὰ εἶνε νέα κι' ὤμορφη ;

Μιὰ δίψα καὶ λύσσα τὴν ἔπιασε νὰ χορέψῃ, νὰ γλεντήσῃ, νὰ χορτάσουν τ' αὐτιά της ἀπ' τὴ μουσικὴ, νὰ κουραστοῦν τὰ πόδια της, νὰ ἀνατριχιάσῃ τὸ αἷμά της ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ πρώτου νέου ποὺ θὰ τὴν πάρῃ, νὰ ζήσῃ μιὰ βραδυὰ μέσα στὸν Παράδεισο καὶ στὸ μυστήριο τῆς μάσκας.

Μέσα στὸ μικρὸ μπαουλό της ἀπὸ διάφορες οἰκονομίες εἶχε χώσῃ δέκα δραχμές. Ησαν ἀρκετὲς γιὰ νὰ μπῇ μέσα στὸ τρελλὸ κόσμο, γιὰ νὰ κορέσῃ μιὰ ἐπιθυμία ποὺ τῆς γέννησαν τὰ χάδια τῶν γονιῶν της καὶ τὰ παραπαχίσια γράμματα ποὺ ἔμαθε. Μὲ τὰ ἑφτὰ αὐτὰ λεπτὰ ποὺ θἄπερνε ἕνα κομμάτι πανὶ γιὰ τὴν προικά της, ἐσκέφθηκ

νὰ νοικιάσῃ ἕνα ντόμινο, ποὺ θἄκρυβε τόση ὑποκρισία.

Σ' ἔργο τὸ σχέδιο. Ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα ἔφυγε καὶ βρέθηκε σὲ λίγο στὸ νοικιαστήριο τῆς ὀδοῦ Αἰόλου. Δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της. Εἶδε κι' ἄλλες νὰ νοικιάζουν, εἶδε ὅμως καὶ τοὺς καβαλλιέρους νὰ πληρώνουν. Μονάχα τώρα αὐτὸς τῆς ἔλειπε.

Δρόμο γιὰ τὸ Βαριετέ. Ἐστὰ τρυφερὰ πλάσματα, αὐτὰ ποὺ θὰ μάζεβαν τὰ **κορόϊδα** γιὰ νὰ κεράσουν ἡ πόρτες ἦσαν διάπλατες. Ἐλευθέρα εἴσοδος διὰ τὰς κυρίας, ἔλεγε ἡ ρεκλάμα. Τί γαργαλιστικὴ ρεκλάμα. Τί ὡραῖα σύναξι. Κάτω προλήψεις καὶ νόμοι οἰκογενειακοί, ζήτω ὁ σοσιαλισμός, ἡ ἀγορὰ τῆς ὠμορφιᾶς τῆς νόστιμης κοπέλλας καὶ τὸ κατακόκκινομάγουλο.

Ο καπνὸς εἶχε συγνεφιάσει μέσα 'στὴν αἴθουσα. Η μουσικὴ ἔπκιζε πεταχτά, οἱ κρότοι τοῦ χοροῦ μεθοῦσαν καὶ τὸν πιὸ ἀναίσθητο γλετζὲ, καὶ τὰ παιδιά, οἱ φοιτηταί, οἱ ἀξιωματικοὶ σκορποῦσαν ὄχι μονάχα τὰ λεπτὰ ἀλλὰ καὶ τὴ καρδιά των. Κοινὰ ὅλα. ὄξω κακὴ καρδιά. Η Εὐτέρπη θὲν ἄργησε νὰ ψαρέψῃ τὸν ἐκλεκτό της. Διεβρωμένο μουστάκι καὶ πορτοφόλι φουσκωμένο, τί ἄλλο ἤθελε. Εχόρεψε, τὸν ἔσφιξε 'στὴν ἀγκαλιά της, ἐρούφιξε σαμπάνια εἶπαν πολλὰ **στὸ ἰδιαίτερο** μὲ τὸν ἐκλεκτό της, ὁ ὁποῖος τῆς ὑπεσχέθη **αἰωνέαν πίστον!**

Λόγια γλυκὰ, σαμπάνια, ὑποσχέσεις, τὴν ἀνάγκασαν νὰ βγάλῃ τὴ μάσκα της. Πολλὲς φορὲς αὐτὴ ἡ μάσκα μᾶς γλυτώνει. Μᾶς κρατάει λίγο στὴ ζωή. Οταν τὴ βγάλουμε ἐτελείωσε. Ηταν δική του. Σὲ δυὸ ὧρες μέσα τὴν ἀγάπησε· καὶ τὴν θέλει γυναῖκά του. Καὶ τὸ πιστεύει ἡ Εὐτέρπη, τῆς φαίνεται σὰ νὰ βρίσκεται μέσα στὴν ἐκκλησιὰ καὶ τὰ λόγια ποὺ λένε εἶνε ἀθῶα. Ομως ὁ σκοπὸς εἶναι ἕνας! Χόρεψαν καὶ ξαναχόρεψαν, ἐρούφηξαν σαμπάνια ὡς ποὺ ἔχασαν κάθε λογικό. Μπῆκαν σ' ἕνα ἁμάξι ἀγκαλιασμένοι, καὶ τοῦπαν νὰ τοὺς πάῃ ὅπου θέλει. Ολος ὁ κόσμος ἤτανε δικός τους. Ξημέρωσε καὶ βρέθηκαν μέσα σὲ τέσσερους τοίχους μονάχοι, ἀγνώριστοι ἀπὸ τὸ μεθοκόπι. Η Εὐτέρπη ἔκρυκε τὸ πρόσωπό της καὶ εἶπε δακρύζοντας:

— Αχ! μάνα!!

. . . . . .

. . . . . .

Μιὰ νύχτα τοῦ Οτώβριου, 'στὰς δύο ἀπ' τὰ μεσάνυχτα ποὺ ὁ βορριᾶς ἐπάγωνε καὶ τὸ φοῦρνο, ἡ Εὐτέρπη βγῆκε σκεπασμένη ἀπὸ τὸ σπῆτι της καὶ τράβηξε βιαστικὴ πρὸς τὴν ὁδὸ τοῦ Πειραιῶς. Εδλεπε γύρω της σὰ νὰ τὴν κυνηγοῦσαν. Λαχανιασμένη ἔφταξε στὸ βρεφοκομεῖο, ἐστάθηκε στὴν πόρτα κοντὰ στὴ βρεφοδόχο ποὺ ρίχνουνε τὰ ἔκθετα. τὸ φίλησε λαχταριστὰ, τὤριξε μέσα, ἐπάτησε τὸ κουδοῦνι καὶ τοῦπε σιγανὰ δακρύζοντας:

— Αμοιρο, σὲ χάνω...

Ο φρουρὸς ἀστυφύλακας ἔκοβε βόλτες. Σὲ λίγο ἡ σφυρίχτρα του ἀκούστηκη καὶ τὰ «ἄου, ἄου» τοῦ παιδιοῦ ἐξάφνισαν τοὺς νυχτερινοὺς διαβάτες.

Σμύρνη 1910 Μ. ΡΟΔΑΣ

EDMOND ROSTAND

CHANTECLER

Δρᾶμα εἰς 4 πράξεις

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 26 φυλλαδίου)

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Σὺ ποὺ ξηραίνεις τὰ δάκρυα τοῦ πειὸ μικροῦ χορταριοῦ, ποὺ κάνεις ἀπό 'να μαραμένο λουλοῦδι' μιὰ ζωντανὴ πεταλοῦδα, ὅταν βλέπω νὰ φυλλορροοῦν σὰν ζωὲς οἱ μυγδαλιὲς τῆς Ρουσιγιὸν μὲ τὸν ἄνεμο τῶν Πυρρηναίων.

Σὲ λατρεύω, Ηλιε! Ω ἐσὺ, ποὺ τὸ φῶς σου γιὰ νὰ εὐλογᾷ τὰ μέτωπα καὶ νὰ καμώνῃ τὸ μέλι μπαίνει σὲ κάθε λουλοῦδι καὶ κάθε καλύβα καὶ μοιράζεται κι' ἀπομένει μέσα ὁλόκληρο σὰν μητρικὴ ἀγάπη.

Σὲ τραγουδῶ καὶ παραδέξου με γιὰ ψάλτη σου, σὺ ποὺ τὸ φῶς σου πέφτει μέσ' τὴ λεκάνη καὶ βάφει γαλάζια τὴ σαπουνόφουσκα καὶ ποὺ συχνὰ, σὰν θέλῃς νὰ χαθῇς, διαλέγεις τὸ ταπεινὸ γμαλὶ ἑνὸς παραθυριοῦ γιὰ νὰ μᾶς ἀποχαιρετίσῃς!

Ο ΚΟΣΣΥΦΑΣ *περνῶντας τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ τέλία.*

Νὰ μὴν τὸν διακόψωμε, βρὲ παιδιά: εἶνε μία ᾠδή.

Ο ΔΙΑΝΟΣ *παρατηρῶντας τὸν Σαντεκλὲρ ποῦ ἀπὸ μιὰ στοίβα χορταριοῦ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν τοῖχο.*

Προχωρεῖ πιὸ ὑπερήφανος.

ΜΙΑ ΟΡΝΙΘΑ *σταματῶντας μπροστὰ σὲ μιὰ τετεκεδένια πυραμίδα.*

Α! νὰ τὸ πυτηστῆρι.

πίνει.

Εὔκολο πρᾶμα.

Ο ΚΟΣΣΥΦΑΣ

. . . Πειὸ ὑπερήφανος κι' ἀπό ναν Τουλωζαῖνον ποῦ τραγουδᾷ: «Γλυκειὰ πατρίδα!»

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ, *ποῦ ἀρχίζει νὰ περπατᾷ στὴν αὐλή.*

Σύ κάνεις νὰ γυρίζῃ....

ΟΛΕΣ ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ *τρέχουσαι πρὸς τὴν ἄσπρην.*

Τί τσιμπᾶς;

Η ΑΣΠΡΗ ΟΡΝΙΘΑ

Κριθάρι.

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Εσὺ κάνεις νὰ γυρίζῃ μεριδάνα τοῦ παπᾶ νὰστράφτῃ πάνω στὸ καπαναρὶ ὁ χρυσὸς ἀδελφός μου, κι' ὅταν ἀπὸ τὶς φλαμουριὲς προβάλλῃς μὲ μυστήριο, κάνεις νὰ σαλεύουν καταγῆς τόσοι κύκλοι τόσο ὄμορφοι ποῦ δὲν τολμᾶς πιὰ νὰ προχωρήσῃς.

Σὺ μεταβάλλεις τὸ βερνίκωμα τῆς στάμνας σὲ σμάλτο, τὸ κουρέλι στεγνώνοντάς το τὸ κάνεις σημαία. Εξ αἰτίας σου χρυσώνεται ἡ σκέπη τῆς θυμωνιᾶς καὶ ἡ μικρή της ἀδελφὴ κυψέλη, μὲ χρυσάφι σκεπάζεται κ' ἐκείνη.

Δόξα σὲ σένα στὰ λειβάδια! Δόξα στὰμπέλια! Εὐλογημένος ὅπου κι' ἂν εἶσαι ἀνάμεσα στὸ χορτάρι, στὰ θολωτὰ πρόθυρα, μέσα στὰ μάτια τῆς σαύρας κι' ἀπάνω στὰ φτερὰ τοῦ κύκνου. Ω ἐσὺ ποῦ φκιάνεις τὶς μεγάλες γραμμὲς καὶ εἰς τὴν μικρότερη λεπτομέρεια!

Εὐὺ εἶσαι ποῦ ζωγραφίζεις τὴ δίδυμη καὶ σκονεινὴ ἀδελφή μας ποῦ πέφτει καὶ ἀπλώνεται στὰ πόδια σὲ κάθε τι ποῦ λάμπει καὶ ξέρεις νὰ διπλώνῃς τὸν ἀριθμὸν κάθε θελκτικοῦ δίνοντας σὲ κάθε πρᾶγμα μιὰ σκιὰ ποῦνε πειὸ ὄμορφη κι' ἀπ' αὐτόν.

Ω σὲ λατρεύω, Ηλιε! Ροδίζεις τὸν ἀέρα, δίνεις φλόγες στὴ πηγὴ κ' ἕνα θεὸ στὸ βάτο.

Σ ἥλιε, ποῦ χωρὶς ἐσὲ ὅλα στὴ γῆ δὲν θὰ φαίνονταν, ὅπως εἶνε.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

Κόσμε ὡραῖε, μὲ πόση λάβρα
σ' ἔχω τώρα στὴν καρδιά!
τ' ἀπριλιοῦ σου ἀκούω τὴν αὔρα
καὶ στὸ λάκκο μου βιθειά.

Μ' ὅσα ὁλοῦθε ἡ γῆ φυτρώνει
νᾶταν, Θέ μου βολετὸ
ἀπ' τὸ χῶμα ποῦ μὲ ζώνει
σὰν τριαντάφυλλο νὰ βγῶ!

Πρὶν ὁ θάνατος μὲ σύρῃ
σ' ἀλουλούδιαστες ἐρμιαῖς,
εἶδα τέτοιο πιὶ νηνῆγρι
δεκαντέσσερις φοραῖς.

Μόλις εἶχα ἢ μαύρη ἀρχίσῃ
ἀνταπόκρισι γλυκειά,
μὲ τ' ἀγέρι, μὲ τὴ βρύσι
μὲ τὰ πρασινα κλαριά.

Τὰ λουλούδια ἡ χλόη, τὸ πλῆθος
ἀπὸ τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ
κᾶτι μοῦλεγαν στὸ στῆθος
ποῦ δὲν ἔφτανε στὸ νοῦ.

. . . . . .

Σὲ θωριὰ χαριτωμένη
σ' ἕνα μάτι ἀγγελικό,
τὴν ἀπόκρισι γραμμένη
ἄπως ἔφτασα νὰ ἰδῶ.

. . . . . .

Ω Χριστέ μου ἂς ξαναζήσω
μόνον ὅσο εἶν' ἀρκετὸ
τῆς καρδιᾶς μου νὰ γνωρίσω
τὸ μεγάλο μυστικό.

ΓΕΡ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ

Κ. ΦΡΙΔΠΓΟΥ

Η ΑΓΝΗ

Δρᾶμα εἰς μέρη τέσσαρα

(Συνέχεια)

ΣΚΗΝΗ Ε'.
Μάρθα, Σθένος

Μάρθα.— *(Εἰσέρχονται στὸ δωμάτιον τοῦ Αγγέλου. Η γρηὰ σπιτονοικυρὰ, θαρρεμένη πῶς ὁ Αγγελος εἶνε ἀπάνω τοὺς ἀφίνει κι' ἀναβαίνουν ἀφοῦ ἄλλως τε ἦταν πολὺ σχετικοὶ τοῦ Αγγέλου).* Απὸ κάτω ὡς ἐδῶ μονάχα ἡ πλατειὰ ἐρυκιὰ ποῦ σκεπάζει τὴν αὖλὴ χαλᾷ τὴ σιωπὴ μὲ τὸ πυκνό της φύλλωμα ποῦ ὅλο ἀναδεύεται. Πῶς φαίνεται σ' αὐτὴ τὴν νέκρα, πῶς δουλεύει ἡ ὑποψία.

Σθένος.— Δὲ φθάνει μητέρα· σ' ἐνέργεια ὅσα μάγια ξέρεις. Σκόρπα ἕνα γύρω τὰ δαιμονισμένα δίχτυα τῆς γητειᾶς σου. Θαρρῶ ὅμως τοῦ κάκου. Ο Αγγελος ἀρραβωνιάζεται, δὲ θὰ βαστάξῃ πολὺ ἡ ἀρραβῶνα. Αχ! μητέρα θαρρῶ πῶς εἶνε ἀργά.

Μάρθα.—Μὴ φόβᾶσαι ἡ ἰδέα ποῦ τοῦ 'βαλα θὰ γίνῃ φίδι νὰ τὸν ζώσῃ, ὅταν ἔλθῃ ὕστερα στὴ μαγεμμένη κάμαρά του. Θὰ χάσῃ ὁ Αγγελος ὁλῆ του τὴ διάθεσι. Θὰ τοῦ κολλήσῃ μιὰ μανία πῶς ὅλο ἀκούει γιὰ τὴν Αγνή· σ' ὅ,τι ἄλλο τοῦ λὲς θἄνε κουφός· καὶ μονάχα τ' ὄνομα τῆς Αγνῆς ποῦ τὸν σήκωνε πρὶν στὸν οὐρανὸ θὰ τοῦ ζεματίζει τώρα τὸ κορμὶ ποῦ θἄνε λυπημὸς νὰ τὸν βλέπῃς. *(κάνει σημεῖον σιωπῆς εἰς τὸν Σθένο. Εκεῖνος συμμαζεύεται καὶ μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια παρακολουθεῖ τὰς κινήσεις τῆς μητέρας του. Εκείνη προχωρεῖ πρὸς τὸ τραπέζι καὶ λύνει κᾶτι μαῦρα κομποδέματα, βγάζει κᾶτι καὶ χωρὶς νὰ τὴν καλοβλέπει τὸ πλῆθος καὶ μὲ ταχυδακτυλοργικὴ ταχύτητα τὸ σκορπᾷ).*

Σθένος.— Αν οὔλ' αὐτὰ μητέρα δὲν πιάσουν καὶ μᾶς καλνοῦν ὕστερα 'πὸ λίγες μέρες στὸν γάμον τους τί θὰ κάνωμε;

Μάρθα.— Καὶ δυὸ μέρες νὰ θέλῃ ὁ γάμος τους ἔχομε καιρὸ νὰ κάνωμε καὶ τὸ τελευταῖο σχέδιο.

Σθένος.— Θὰ πιάσῃ ἐκεῖνο, μητέρα;

Μάρθα.— Χωρὶς ἄλλο. Λίγα χρήματα θὰ θυσιάσωμε γιὰ νὰ γελάσωμε τὸ Μάρκο, τὸ δοῦλο τοῦ κὺρ Μάνθου.

Σθένος *(μὲ πολλὴν περιέργειαν, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας τουέρωτήσεις).*—Ε! τί θὰ κάνῃ αὐτός;

Μάρθα *(ἀργὰ καὶ μὰ μιὰ λέξι).*— Θὰ κλέψῃ τὴ φωτογραφία τῆς Αγνῆς, ἐκείνη πῶχει ὁ Αγγελος γραμμένους πίσω δυὸ στίχους.

Σθένος.— Καὶ τί θὰ βγῇ ἀπὸ τὴ φωτογραφία;

Μάρθα.— Κατάλαβέ το σὺ, γιατὶ σὺ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ χρειασθῇς. *(Ἀγρια καὶ κοντὰ στὸ Σθένο).* Εχει σπίτια ποὺ πουλιέται ἡ τιμή. Τὰ ξέρεις πολὺ καλά. Εκεῖ θὰ πᾷς νὰ πουλήσῃς τὴ φωτογραφία τῆς Αγνῆς. Θὰ πάρῃς τὸν Αγγελο ἀπόψε νὰ πᾶτε... Εκεῖνος ὁρκίζεται στὴ φιλία σου. Πές του πὼς εἶνε ἀνάγκη νὰ τοῦ πῇς κᾶτι πρὶν ἀπ' τὸ γάμο του καὶ θἄρθῃ δίχως ἄλλο, γιατὶ τὸ φυτῆλι τὸν τρώει. Οπιος ἀγαπᾷ πολὺ, κι' ἄμ' ἀγαπᾷ σὰν τὴν Αγνὴ μιὰ καλὴ κόρη, γρήγορ' ἀνάθει. Τέτοια κορίτσια, ποὺ εἶνε ἀθῶα, δὲν ξέρουν ἄλλα πλανέματα νὰ ξεγελάσουν καί ν' ἀλλάξουν ὕστερα τὴν ἰδέα ἐκείνου ποὺ ἀγαποῦνε· *(δυνατά)* Φαντάσου ν' ἀκούσῃ σ' ἐκεῖνα τὰ σπίτια τ' ὄνομα τῆς Αγνῆς νὰ κυλᾷ μέσα στὴ λάσπη καί νὰ δῇ τὴ φωτογραφία της μοντέλο τῆς ἀτιμίας· δὲ θὰ ξετάσῃ τίποτα. Τότες ὅλα τὰ πρὶν θὰ τὰ βεβαιώσῃ ἡ φωτογραφία. Ποῦ κι' ἀναμμένα νάνε τὰ κεριὰ τοῦ γάμου τους, θὰ τὰ σβύσῃ σύψυχα ὁ ἀγέρας τῆς ἀτιμίας, θὰ τὰ σβύσῃ.

ΑΥΛΑΙΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΟΥΣΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Ο ΑΝΘΟΠΟΛΕΜΟΣ

Χαρισμένο στὴν Τ. Α. Π.

Διὰ μέσου τοῦ πολεμικοῦ πλήθους καὶ τῶν διασταυρουμένων πολυχρώμων ἀνθέων καὶ τῶν εὐωδιῶν τῶν διαχυνομένων εἰς τὸν ἀέρα διήρχοντο ἀργὰ-ἀργὰ αἱ ἅμαξαι. Ητο ἡ ἀνθρωποπλημμύρα τῶν μεγάλων ἑορτασίμων ἡμερῶν.

Εἰς αὐτὸν τὸν καταγάλανον οὐρανὸν, πλησίον τῆς Μεσογείου αὐτῆς, γαλανοτέρας ἀκόμη, εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν αὐτὴν τῆς ἀφρόντιδος χαρᾶς, τῆς σχεδὸν κτηνώδους μέθης, ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ μεταμορφοῦται. Ξεχνᾶ ὅλας τὰς φροντίδας καὶ τὰς σοβαρωτέρας ἀκόμη, περιφρονεῖ τὴν ἐπαύριον, τὴν καταστρεπτικὴν ἴσως καὶ ἀνοίγει καθὼς ὁ κάλυξ ποῦ ἔμεινε πολὺν καιρὸν εἰς τὴν σκιὰν, ξαναγίνεται ἀγρία εἰς πολλὰς περιστάσεις, ὁμοία μὲ τὴν βάρβαρον ψυχὴν τῶν προγόνων μας. Καὶ οἱ πλέον γλυκεῖς καὶ ταπεινοὶ καὶ φιλότιμοι παρασυρόμενοι εἰς τὴν τρέλλαν αὐτὴν, λαμβάνουν τοὺς πλέον παρατόλμους. Η ἑορτὴ τῶν ἀνθέων εἰς τὴν Νίκαιαν εἶνε ἡ ἀποθέωσις τῆς φυσικῆς χαρᾶς.

Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἐπιδεικνύονται ὅλοι οἱ κομψοὶ ἀριστοκρᾶται οἱ παραχειμάζοντες ἐκεῖ, τρελλοὶ ὅπως πάντα γιὰ τὴν εὔθυμη ζωήν. Ο ἥλιος φαίνεται καυστικώτερος, αἱ ἀκτῖνες του θερμότεραι τοῦ συνήθους, τόσον ὁ πόλεμος ἦτο δεινὸς μεταξὺ τῶν πεζῶν καὶ τῶν ἀντιπάλων των, τῶν καθημένων εἰς τοὺς προμαχῶνας τῶν ἀνθοστολισμένων ἁμαξῶν των, αἱ ὁποῖαι παρήλαυνον μία μία. Ενόμιζε κανεὶς ὅτι ἦσαν κινητοὶ κῆποι. Μερικαὶ εἶχον ἄνθη σπανιώτατα εἰς τὸ εἶδος καὶ τὸν χρωματισμόν· ἄλλαι ἦσαν στολισμέναι μὲ ἕνα μόνον εἶδος ἀνθέων καὶ ἔδλεπες γύρω σου νὰ περνοῦν ἀργὰ ἄλλη στολισμένη μόνον μὲ πασχαλιαῖς, ἄλλη μὲ ἀγριολούλουδα καὶ ἄλλη μὲ ἄνθη πορτοκαλλέας ἢ μὲ ρόδα.

Μία ὅμως μεταξὺ αὐτῶν προσείλκυε ὅλων τὰ βλέμματα. Ητο ἕνα μεγάλο ὄχημα τοῦ ὁποίου τὰ περικαλύμματα, τὰ ξύλα, τὰ μαξιλάρια. ἦσαν σκεπασμένα μὲ μενεξέδες τῆς Πάρμης. Ενα νεαρὸ ζεῦγος ἐκάθητο ἐντός. Εκεῖνος, νεανίας εἰκοσιτριετῆς περίπου μὲ μαῦρα σγουρὰ μαλλιὰ, μὲ μεγάλα βελούδινα μάτια μελαχρινὸς μὲ κατακόκκινα χείλη, ἦτο ὁ τελειότερος τύπος τῆς ἐπαρχιωτικῆς γενεᾶς. Εκείνη ἀντιθέτως θὰ ἦτο κόρη τῶν βορείων χωρῶν, τῶν χωρῶν τῆς ὁμίχλης καὶ τῶν ὀνείρων. Ολα της τὸ ἐπιδεβαίωναν, τὰ ξανθά της μαλλιὰ, τὰ ρόδινά της χείλη καὶ τὸ διαφανὲς λευκὸν δέρμα της.

Τοὺς ἔδλεπεν ὅλει μὲ περιέργειαν, μὲ θαυμασμόν, μὲ φθόνον. Αλλ' ἐκεῖνοι ἐφαίνοντο ὅτι δὲν ἔδλεπον τίποτε, δὲν ἤκουον τίποτε. Εκρατοῦντο ἐκ τῶν χειρῶν μὲ τὰς κεφαλάς των σκυμμένας ἡ μία πλησίον τῆς ἄλλης, ἐδλέποντο μέσα στὰ μάτια, καὶ ἡ σιωπὴ των ἦτο πλέον εὔγλωττος ἀπὸ τὰ φλογερώτερα λόγια τοῦ ἔρωτος.

Ησαν δύο νεαροὶ νεόνυμφοι.

Αφῆκαν τὸν σκυθρωπὸν καὶ ἀκάθαρτον Βορρᾶν, τὸν χειμωνιάτικον Βορρᾶν μὲ τὸν ὁμιχλώδη του οὐρανὸν καὶ τοὺς γλυστεροὺς δρόμους καὶ τὸν δριμὺν ἄνεμον, καὶ ἦλθον εἰς τὸ μέρος αὐτὸ, εἰς τὸν λαμπρὸν ὁρίζοντα, τὸ ἀνοιξιάτικον κλίμα ἕνα εὕρουν ἓν πλαίσιον ἁρμόζον εἰς τὴν διάπυρον ἀγάπην των. Παρῆλθεν ἑβδομὰς ὅπου εὑρίσκοντο εἰς Νίκαιαν καὶ ὁ καιρὸς ἀπὸ τότε διέρρευσε μὲ ταχύτητα ὀνείρου, ἀλλ' ὀνείρου ἡδονικοῦ τὸ ὁποῖον ἀναγεννᾶτο συνεχῶς.

Αλληλοζιαδόχως εἶχον ἐκδράμει μὲ εὐχάριστον ἀτονίαν εἰς τὰς Κάννας μέχρι τοῦ ἀνθισμένου βράχου τοῦ Μόντε Κάρλο, τὰς ἀμμώδεις παραλίας καὶ τοὺς ἀνθοδριθεῖς κήπους μέχρι τοῦ ὕψους τῶν Αλπεων, παντοῦ τέλος ὅπου ἡ τύχη ὡδήγει τὰ βήματά των. Σήμερον διὰ πρώτην φορὰν δὲν ἀπέφυγον τὴν συντροφιὰν τῶν ἄλλων διαχειμαζόντων καὶ ἀνεμίχθησαν μὲ τὸ χαρωπὸν πλῆθος τῶν πολεμιστῶν καὶ μὲ τὸ

ὄχημά των, στεφανωμένον ἀπὸ ἀνοικτοὺς μενεξέδες, παρήλαυνον ἀργὰ-ἀργὰ ὡς δύο νέοι θεοὶ περιπλανηθέντες εἰς τὴν γῆν.

Η Λευκὴ ὠνειροπόλει.

Εσκέπτετο τὴν αὐστηρὰν καὶ ψυχρὰν παιδικήν της ἡλικίαν εἰς τὴν πατρικήν της οἰκίαν, κάτω ἐκεῖ εἰς τὴν Δευνκέρκην. Οἱ γονεῖς της ἦσαν βάναυσοι ἔμποροι ἀναίσθητοι εἰς τὰς διασκεδάσεις, προσηλωμένοι εἰς τὴν θρησκείαν των καὶ τὰ καθήκοντα τῆς ὑπάρξεώς των. Πλησίον των ἡ νεαρὰ κόρη εἶδε τὰς ἡμέρας της νὰ διαρρέουν ὡς τὸ ἥσυχον ὕδωρ, μὲ γαλήνην καὶ μονοτονίαν. Φύσει εὔθραυστος καὶ ὑγείας ἀκροσφαλοῦς δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὰ παιγνίδια τῶν εὐρώστων φίλων της. Η μητέρα της ἔθεσε φαίνεται εἰς τὰς φλέβας της αἷμα πολὺ σπάνιον. Η Λευκὴ ὡμοίαζε μὲ τὰ τρυφερὰ ἐκεῖνα ἄνθη τὰ ὁποῖα φύονται εἰς δυνατὸς ἄνεμος καὶ τὰ ὁποῖα θέτουν ὄπισθεν τῶν παραθύρων ὑπὸ τὴν προφύλαξιν τῶν ὑέλων καλῶς κεκλεισμένων καὶ τὰ ὁποῖα δὲν θὰ κινοῦν ποτὲ ἀπὸ τὴν θέσιν των.

Πλέον τῆς μιᾶς φορᾶς εἶχεν αἰσθανθῇ ἕνα ἀλλόκοτον κλονισμὸν εἰς τὴν καρδίαν της. Ανήσυχοι οἱ γονεῖς της ἐσκέπτοντο:

— Δὲν θὰ τὴν πανδρεύσωμεν ποτέ. Θὰ μείνῃ πλησίον μας.

Αλλὰ τὰ χρόνια ἐπερνοῦσαν. Η Λευκὴ ἠρίθμει μίαν ἡμέραν εἴκοσιν ἔτη, ἐγένετο πλέον νεᾶνις, ἀγνή, γλυκεῖα καὶ τρυφερά. Μίαν ἑσπέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔκαμε ἐργόχειρον, ὄπισθεν τῶν διάφανῶν δικτυωτῶν, κάποιος διῆλθε, κάποιος νέος, ζωηρός, θελκτικός. Εστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς στίγμην, διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὴν νεάνιδα, τὰ βλέμματά των διεσταυρώθησαν, τὸ ἴδιο μειδίαμα ἤνθησε καὶ εἰς τῶν δύο τὰ χείλη. Η Λευκὴ ἐνόμισε ὅτι βλέπει τὸν θελκτικὸν Πρίγκηπα τὸν ὁποῖον ἐξυμνοῦν τὰ παραμύθια. Η καρδιά της ἐκτύπησε ὀλίγον ὀδυνηρῶς εἰς τὰ στήθη της. Αλλ' ὁ πόνος αὐτὸς ἦτο γλυκός. Εἰς τὰς φλέβας της ἔκαμε νὰ ρεύσῃ κάτι πολὺ νέον, πολὺ γλυκύ, τὸ ὁποῖον ἦτο συγχρόνως ταραχή, ἐλπὶς καὶ ἔρως· ναί, ἔρως.

Ο νεανίας τὴν ἐπαύριον τὴν ἰδίαν ὥραν διῆλθε πρὸ τῶν παραθύρων τῆς Λευκῆς. Ενόμιζες ὅτι τὸν περιέμενε. Τὸν παρεμόνευε καὶ τὸν εἶδε ἐρχόμενον ἀπὸ μακράν. Ανέτως ἠδυνήθη νὰ θαυμάσῃ τὸ κομψόν του ἀνάστημα καὶ τὸ λεπτὸν πρόσωπον τοῦ Επαρχιώτου ποὺ τόσον διέφερε ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῶν νέων τῆς πόλεως. Εχαμογέλασε καὶ τὴν ἐχαιρέτησε. Εκείνη ἠρυθρίασε καὶ ἔκλεισε τὰ δαντελλωτὰ παραπετάσματα. Κάθε ἑσπέρας τὸ ἴδιο τέχνασμα ἐπανελαμβάνετο.

Μίαν ἡμέραν ἡ Λευκὴ παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσῃ φθάσασα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ φαγητοῦ. Ο νέος ἄγνωστος, ὁ θελκτικὸς Πρίγκηψ εὑρίσκετο ἐκεῖ. Παρουσιάσθη εἰς τὸν πατέρα τῆς νεάνιδος παρὰ κοινοῦ φίλου, καὶ ὁ πατὴρ τὸν παρουσίασε εἰς αὐτήν.

(Ακολουθεῖ) ΑΙΩΝΙΑ ΑΓΑΠΗ

Σ' ΕΚΕΙΝΗ

Ησουν σὺ, τῆς ζωῆς μου καμάρι! Στ' ὄνομά σου ὡρκιζόμουνα, καὶ μ' ἕνα σου γλυκὸ χαμόγελο ψηλὰ πετοῦσα στὰ οὐράνια!

* * *

Κι' ὅταν τὸ μέτωπό μου τὸ σκίαζε πικρὴ μελαγχολία, ὅταν ἡ θλῖψι βούρκωνε τὴ μαύρη μου καρδιὰ, τότ' ἡ ἐνθύμησί σου μονάχα μοῦ ἔδινε χαρὰ ποὺ ποθοῦσα.

* * *

Μὰ τώρα! τώρα τὰ ξέχασες ὅλ' αὐτὰ, καὶ γυρνῶντας ἀλλοῦ τὴν οὐράνια ματιά σου, μὲ ρίχνεις στὸ μαῦρο τῆς δυστυχίας σκοτάδι!

* * *

Τὰ τριαντάφυλλα, ποὺ εἶχα ἑτοιμάσῃ γιὰ νὰ στεφανώσω τὰ ὁλόξανθα μαλλάκια σου, γέρνουν λυπημένα, ποὺ λὲς πὼς μὲ συμπονοῦν κι' αὐτά!

* * *

Μὰ σὺ. σκληρὴ, φεύγεις, φεύγεις μακρυά μου, χωρὶς νὰ θυμᾶσαι ἐκεῖνον ποὺ δὲν σοῦκανε ἄλλο κακὸ παρὰ μόνο ποὺ σ' ἀγάπησε πιστά.

Ελλην. Αστήρ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Δύ ἰταλικαὶ ἐφημερίδες γράφουν ἄρθρον γεμᾶτο χολὴν ἐναντίον τοῦ Δ' Ανούντσιο, ὁ ὁποῖος γράφει ἔργα πρωτότυπα διὰ τὰ γαλλικὰ θέατρα. «Τὸ μυστήριον τοῦ ἁγίου Σεβαστιανοῦ» διὰ τὸ θέατρον Βωδεβὶλ καὶ τὴν «Σκιὰν τῆς Αντιγόνης» διὰ τὴν «Γαλλικὴν Κωμωδίαν». Νά 'γραφε καὶ γιὰ τὸ δικό μας τὸ θεατράκι κανένα! Τότε μάλιστα δὲ θὰ θύμωναν αἱ ἀδελφαὶ ἰταλικαὶ ἐφημερίδες.

* * *

Θάρρος κύριοι δημοσιογράφοι! Ο Λύγουστος Σχρὸλ ἀπεσύρθη δριστικῶς τοῦ δημοσιογραφικοῦ τοῦ ἐπαγγέλματος ὕστερα ἀπὸ 25 ἔτη, μὲ περιουσίαν 43,700,000 φράγκα! Καὶ προχθὲς κάποιος δικός μας ὁ Αγγελος Βερύκιος ἀρχαῖος δημοσιογράφος καὶ διευθυντὴς τοῦ «Πατριώτου» στὴν Ζάκυνθο τὰ τίναξε σχεδὸν ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴν κακομοιριά. Θάρρος λοιπόν!

* * *

Ο μέγας ἠθοποιὸς Ἰωσὴφ Κάιντζ ἀπέθανε. Ενα ξυπόλυτο χαμίνιον πρῶτα στὴ Γερμανία, τώρα γίγας ἠθοποιὸς καὶ συγγραφεὺς θρηνεῖται ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων.

* * *

Ο συγγραφεὺς τῆς «Εὐθύμου Χήρας» Φ. Λέχα μᾶς ἑτοιμάζει νέαν ὀπερέττα «Τὴν Εὔαν».

* * *

Τὸ δρᾶμα καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐφέτος θ' ἀνεβῇ τιμπροσωπευθῇ ἀρκετὰ καλὰ μὲ τὸν «τὸν ἔρωτα τῶν τριῶν ξυνομήλων» καὶ «Τὴν ἄδειαν» τοῦ Ρενάτο Σιμόνι καὶ «Τὴν σύζυγον τοῦ καθηγητοῦ» καὶ «Τὸν πλησίον μας» τοῦ Τεστόνι.

Η Γαλλία πάλιν ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ μερικὰ ρομὰν πρώτης. Τὴ «μάλλινη φοῦστα» τοῦ Βορδὸ, τὴν «Χαναὰν» τοῦ Βραζιλιανοῦ συγγραφέως Γκράσα Λράνχα, καὶ τῆς μαῦρες φοῦστες» τοῦ Βάχελεν καὶ ἄλλα.

* * *

Ο βασιλεὺς τῆς Ελλάδος Γεώργιος εἶναι ἕτοιμος νὰ ποζάρῃ εἰς τὸ ἐργαστήριο τοῦ κ. Ιακωβίδου στὰς Αθήνας γιὰ τὴν ὁλόσωμη εἰκόνα του καὶ ἡ πριγκήπισσα Μαρία στὸ Παρίσι ὅπου ὁ γλύπτης Πουὲς θὰ κάμῃ τὴν προτομήν της.

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Τὰ κέρδη τοῦ Σαντεκλὲρ

Εντὸς 59 ἡμερῶν ἐν Παρισίοις αἱ 73 παραστάσεις τοῦ πολυκρότου ἔργου τοῦ *Edmord Rostand* «Chantecler» ἀπέφερον 1,004,583 φρ.. ἤτοι κατὰ μέσον ὅρον 13,761 φρ. δι' ἑκάστην παράστασιν. Τὸ ποσὸν τοῦτο κατέχει τὸ ρεκὸρ τῶν εἰσπράξεων ἐκ θεατρικῶν ἔργων.

Τρεῖς θίασοι διοργανωθέντες ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τοῦ θεάτρου Σαὶν-Μαρτὲν περιοδεύουν ἀνὰ τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν λοιπὴν Εὐρώπην εἰσπράττοντες ἱκανὰ ποσά.

Εν Μασσαλίᾳ αἱ παραστάσεις τοῦ «Σαντεκλὲρ» καθ' ὅλον τὸν Μάρτιον ἀπέφερον 96,298 φρ. Κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα αἱ εἰσπράξεις τῶν ἐν Βρυξέλλαις παραστάσεῶν συνεποσώθησαν εἰς 148,104 φρ.

Ο ἀνὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Ανατολὴν περιοδεύσας θίασος εἰς πόλεις, ὅπου τὸ ἀνώτατον ποσὸν εἰσπράξεων εἰς ἄλλας παραστάσεις δὲν ὑπερβαίνει τὰς 6.000 φρ., εἰσέπραξε διὰ τοῦ «Σαντεκλὲρ» 9—10 χιλ. φρ.

Οὕτω ἐν Κάννας ἐκ δύο παραστάσεων εἰσέπραξε 18,289 φρ., ἐν Νίκαίᾳ ἐκ τριῶν 51,224 φρ., ἐν Γενούῃ ἐκ μιᾶς παραστάσεως 11,509 φρ., ἐν Αθήναις ἐκ τριῶν 24,181 φρ., ἐν Κων)πόλει ἐκ τριῶν ἐπίσης παραστάσεων 21,477 φρ., ἐν Βουκουρεστίῳ εἰς πέντε 44,387 φρ., ἐν Βιέννῃ ἐκ τεσσάρων 51,000 φρ.

Ητοι αἱ εἰσπράξεις τῶν περιοδευόντων θιάσων συμπασοῦνται εἰς ἡμισυ ἑκατομμύριον φράγκων, ἅπερ προστιθέμενον εἰς τὸ ἐν Παρισίοις ἀπὸ τῆς πρώτης παραστάσεως εἰσπραχθὲν ἀποτελεῖ τὸ σεβαστὸν ποσὸν τοῦ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος περίπου ἑκατομμυρ. φράγκων.

Σκέψεις ἐπὶ ἠθικῶν προλήψεων.

Ανθρωποτης. — Δὲν θεωροῦμε τὰ ζῷα ἠθικὰ ὄντα. Ομως νομίζετε τάχα πῶς τὰ ζῷα μᾶς θεωροῦν ἠθικὰ ὄντα; — Ενα ζῷο ποῦχερε νὰ μιλῇ εἶπε: «Η ἀνθρωποτης εἶν: εἶναι μία πρόληψις ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡμεῖς τὰ ζῷα τοὐλάχιστον δὲν ὑποφέρομεν».

Τὸ ἀποτέλεσματῶν ἐπαίνων. — Αλλοι γίνονται ντροπαλοὶ ὅταν τοὺς πολυεπαινοῦν, ἄλλοι ἀναιδεῖς.

Η ἀλήθεια ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ δύναμιν.— Λύτη καθ' ἑαυτὴν ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι ἀπολύτως δύναμις ὅ,τι κι' ἂν λένε οἱ κατασκευασταὶ τῆς ὀρθολογιστικῆς φιλοσοφίας! πρέπει ἀπ' ἐναντίας νὰ τραβᾷ τὴ δύναμι μὲ τὸ μέρος της, ἢ νὰ πηγαίνῃ μὲ τὸ μέρος τῆς δυνάμεως, διαφορετικὰ θ' ἀφανισθῇ διὰ παντός! αὐτὸ ἀπεδείχθη κατὰ κόρον!

Από τὴν «Λύγὴν τοῦ Φρ. Νίτσε.

ΛΟΞΕΣ ΜΑΤΙΕΣ

Εὑρίσκομαι εἰς τοιαύτην ψυχολογικὴν κατάστασιν, ὥστε τὴν στιγμὴν αὐτὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀρχίζω νὰ σᾶς γράψω, δὲν φεύγει ἀπὸ τὸ νοῦ μου ἡ ἰδέα τῆς χολέρας.

— Αλλως τε δὲν πιστεύω καὶ σεῖς νὰ μὴ θέλετε ν' ἀκούσετε μερικὰς κρίσεις γιὰ τὸ τρυφερὸν αὐτὸ ζήτημα.

— Ο κόσμος ὅλος σχεδὸν ἔχει τρομοκρατηθῇ ἀπὸ τὴν ἀπαισίαν ἐπισκέπτριάν μας, κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἀπαθὴς δήμαρχός μας.

— Καὶ ὅμως ὁ ἐκ τῆς χολέρας φόβος, κατὰ τὰς θεωρίας τῆς ἐπιστήμης, εἶνε ὑπερβολικὸς δι' ὡρισμένας τάξεις τῆς κοινωνίας καὶ πρὸ παντὸς δι' ἐκείνας καὶ ἐκείνους ποὺ συνειθίζουν νὰ καθαρίζωνται τακτικά.

— Τὸ χολερικὸν μικρόβιον χαρακτηρίζεται διὰ τὴν ἐξαιρετικήν του ἀβρότητα πρὸς ὅ,τι καθαρὸν, λέγουν μάλιστα ὅτι σέβεται ἐξαιρετικῶς τὸ λεπτὸν γυναικεῖον δέρμα.

— Η «τζεντλεμοσύνη» του δὲν περιγράφεται.

— Οἱ ἱππόται τοῦ μεσαιῶνος ὠχριοῦν πρὸ τῶν «φιφτυτουϊκῶν» τρόπων τοῦ ἀβροῦ μικροβίου.

— Ωστε ἂς μὴ φοβῆται κανεὶς καὶ καμμιὰ καὶ ἂς κυττάζῃ μονάχα νὰ καθαρίζεται νὰ καλοτρώγῃ, νὰ γελᾷ καὶ νὰ περιφρονῇ τὸν κίνδυνον.

— Ο καιρὸς αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα ἀκατάστατος εἰς τὸ ἔπακρον.

— Πότε ἔχομε κρύο, τσουχτερὸ σὰν τὴ τρυφερὴ τσουκνίδα καὶ πότε ἀηδῆ καὶ ἀνυπόφορον βροχήν.

— Εξ αἰτίας τῆς ὁποίας πολλοὶ ἐφόρεσαν τὰ γυαλιστερὰ λάστιχά τους, τὰ ὁποῖα τόσον προκλητικὰ φιγουράρουν εἰς προθήκας τῶν καταστημάτων.

— Οἱ χειμωνιάτικες βεγγέρες ὁλοένα καὶ αὐξάνουν. Τὰ διάφορα τραπεζάκια τοῦ «πόκερ» καὶ τοῦ «μπρὶτζ» καθὼς κ' ἐκεῖνα ποὺ ἐπικοινωνοῦν μὲ τὸν ἀόρατον κόσμον ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν.

— Προμηνύονται πολλαὶ πνευματικαὶ ἑσπερίδες.

— Προχθὲς πιάστηκαν τὰ νεῦρα κάποιου συντάκτου τῆς «Εσπερινῆς» γιὰ τὴ μενάφφρασι μιᾶς λέξεως.

— Καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ σκαροποιήσῃ ἕνα φοβερὸν καὶ τρομερὸν χρονογράφημα!

— Γιατὶ καὶ καλὰ τὸ *Futurismus* νὰ μὴ μεταφρασθῇ «μελλοντισμὸς», ἀλλὰ «φουτουρισμός».

— «Φουτουρισμὸς» εἶνε ξένη λέξις, εἶνε λέξις ποὺ μονάχα οἱ ... ἐθνοκτόνοι μποροῦν νὰ ἐκστομίσουν!

— Ενῶ «μελλοντισμὸς» εἶνε ἑλληνικωτάτη (;!) λέξις.

— Τώρα, ἂν δὲν ἐλέχθη ποτὲ καὶ ἂν δὲν ὑπάρχῃ σὲ κανένα ἑλληνικὸ λεξικό, αὐτὸ δὲν θὰ πῇ τίποτε.

— Ημεῖς οἱ κηδόμενοι τῆς αἴγλης τῆς τῶν προγόνων μας γλώττης ἔχομεν καθῆκον ὅλα νὰ τὰ ἐξελληνίζωμεν, πάσῃ θυσίᾳ.

— Εξαφνα, σύμφωνα μὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ κ. συντάκτου, τὸν *Goëthe* νὰ τὸν μεταφράζωμε Γοίθιον! τὸν *Lafontaine* Πήγιον! καὶ τὸν *La Bruyère* περιπλοκάδιον.

— Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ χώνομεν μέσα στὰ *cho*βαρὰ ἄρθρα μας τὰς λέξεις «ἐγωισμὸς», «ἀλτρουισμὸς», «πεσιμισμὸς» κτλ. αὐτὸ δὲν βλάπτει.

— Επειτα, βρὲ ἀδελφὲ, πῶς θὰ δημιουργήσῃ κανεὶς θέμα γιὰ νὰ κρατήσῃ τὴν στήλην, τὴν ὁποίαν κρατεῖ καὶ ὁ Κλεμὰν Βωτέλ;

ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ

Ο Λέων Τολστόη ἀπέθανε. Μᾶς τὸ ἀνήγγειλε χθὲς ὁ τηλέγραφος. Ο ρῶσος φιλόσοφος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀπεσύρθη σ' ἕνα μοναστῆρι γιὰ νὰ περάσῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του. Η Ρωσία ἂν εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ τρεῖς τέσσαρας φιλοσόφους ἕνας ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἦτο ὁ ἀποθανὼν. Γενικῶς ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ μεγαλείτερος φιλόσοφος τοῦ κόσμου. Τὰ ἔργα του εἶναι πολλά, μεταξὺ αὐτῶν μετεφράσθησαν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας «Η Ανάστασις» καὶ τὸ «Κράτος τοῦ Ζόφου». Εἰς τὸ ἐρχόμενον φυλλάδιον φῆς «Νεότητος» θὰ γράψωμεν ἐκτενῶς, βιογραφικὰ καὶ περίληψιν μερικῶν ἔργων τοῦ μεγάλου φιλοσόφου μὲ τὴν τελευταίαν εἰκόνα του.

ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΣΤΟ ΓΚΑΙΤΕ

Εγὼ μὲ τοὺς Θεοὺς ποὺ παίζω
Σ' ἐπίστεψα κ' ἔγινα λάτρης.
Οἱ κόσμοι σου τοῦ αἰώνιου κόσμοι
Μοῦ στένεψαν τῆς Γῆς τὰ ὅρια.
Καὶ πιὰ στὴν ἀσφυξία τριγυρίζω
Κ' εἶμαι ἔρημαιο καὶ θῦμα πάντα πάντα!
Ο κόσμος τῆς ζωῆς μου δὲ μοῦ φθάνει
Κ' οἱ ἀπέραντοί σου κόσμοι μ' ἀπελπίζουν
Κ' ετσι ἀνευχάριστα παλεύω τὸν ἀγῶνα
Γιατὶ ἴσως μόνος βλέπω ἐγὼ τὸν ἥλιο.
Μα ἐσὺ, ὦ δημιουργὲ, σ' ἕναν πιστό σου
Τάχα ποτὲς δὲν στέλνεις μιὰν ἀχτίδα.

Γιάννης Δ. Καμπύσης

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Αστερίκον.— Χαίρομεν πολὺ ποὺ τόσον σᾶς ἀρέσει τὸ περιοδικόν μας. Η ἰδέα τοῦ «Ἰλιστοῦσας» καλὴ ἐπωσδήποτε· ἡ γλῶσσά του ὅμως πολὺ ἀκκατάλληλος δι' ἕνα ποίημα. Σᾶς συμβουλεύομε νὰ μὴ πάρνετε θέματα τόσον ὑψηλὰ νὰ ἔχετε ὕφος ἁπλούστερον καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν πῶς θὰ ἐπιτύχετε. Η παραγγελία σας ἐξετελέσθη.

Εμμ. Περρῆν.— Τὸ θέμα τῆς «Πεταλούδας» σας τὸ ἔχει, ἂν δὲν ἀπατώμεθα πραγματευθῆ ὁ Β. Οὐγκώ. Αν τὸ ὕφος του δὲν ἦτο τόσον ἄτακτον καὶ ἡ γλῶσσα του ἀνώμαλος θὰ τὸ ἐδημοσιεύαμεν εὐχαρίστως. Περιμένομεν νὰ μᾶς στείλῃς καλύτερα. Τὰ ἐγκάρδια λόγια σας μᾶς συνεκίνησαν πολύ. Νὰ σᾶς δοῦμε στὸ διαγωνισμό.

Ανδροκλῆν.— Τὸ ποίημά σας ἔχει λάθη μετρικὰ καὶ ἀρκετὰς χασμωδίας. Πρόσεχε εἰς τὸ μέλλον νὰ τὰς ἀποφεύγῃς.

Κοσμᾶν Σάμιον.— Χρήματα ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. Ζητηθέντα φυλλάδια ἀπεστάλησαν.

Γ. Σοφιανόν.— Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἔγκαιρον εἰδοποίησίν σας. Πάντοτε περιμένομεν ἐνεργείας σας διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ φύλλου.

Στρατῆν Μυριβήλην. — Επὶ τέλους, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ σᾶς ξαναβλέπομε! Τί; «μαῦρες στιγμές» ποὺ μᾶς ἔστειλες ἀρκετὰ ὡραῖο κομμάτι θὰ τὸ φυλάξουμε γιὰ τὸ διαγωνισμό ὡς ποῦ νὰ μᾶς στείλῃς ἄλλο τὸ ὁποῖον θὰ περιμένωμε. Κοίταξε αὐτοῦ νὰ κάμῃς ὅτι μπορεῖς γιὰ τὴν «Νεότητα».

Κ. Φ. Ζαρίμπεη—Πέργαμον— Επιστολὴν σας ἐλάβαμεν. Συνδρομὴν ἀκόμη. Επιστολὴν μου ταχυδρομικῶς.

Εν Περγάμῳ τὰ φυλλάδια τῆς «Νεότητος» θὰ διανέμωνται μέσον τοῦ γραφείου κ. Γ. Σοφιανοῦ ὅστις εὐχαρίστως ἀνέλαβε τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ φύλλου μας.

ΦΙΛΙΑ

Μικρὸν μὲν ἀλλ' ἀπέριττον, καὶ κομψὸν ἐκδίδεται ἀπὸ δύο ἐτῶν ἐν Καστελλορίζῳ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον μηνιαῖον φιλολο-

γικὸν περιοδικὸν ὑπὸ τοῦ κ. Π. Πετρίδου Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ φυλλάδιον τοῦ ὀκτωβρίου εὑρίσκομεν τὴν ὕλην αὐτοῦ ἀρκετὰ ἐκλεκτὴν καὶ συγχαίρομεν τὸν ἐκδότην αὐτοῦ διὰ τὴν ἀθόρυβον φιλολογικήν του ἐργασίαν ἡ ὁποία τιμᾷ πολὺ τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον ἐκδίδεται ἡ «Φιλία».

ΤΟ CONCERTO ΤΗΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

Αὔριον θὰ δοθῇ εἰς τὸ μέγα χειμερινὸν θέατρον «**Φέμινα**», καθὼς ἀνήγγειλαν αἱ ἐγχώριαι ἐφημερίδες, μεγάλη καλλιτεχνικὴ ἡμερὶς ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ μεγάρου τῆς Θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» ὑπὸ γνωστῶν ἐρασιτεχνῶν τῆς πόλεώς μας. Τὸ πρόγραμμα, εἰς τὸ ὁποῖον συμπεριλαμβάνονται καὶ ὡραιότατα ἀποσπάσματα ἐκ τῆς «Τόσκας», τοῦ «Ριγολέττου» καὶ τῶν «Παληάτσων» τῶν διασήμων μουσουργῶν Πουτσίνη, Βέρδη καὶ Λεονκαβάλλο, εἶνε ἀρκετὰ πλούσιον καὶ ποικίλον, δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ὅτι ἡ ἐκτέλεσις αὐτοῦ θὰ γοητεύσῃ ὅσους θὰ εὐτυχήσουν νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὴν ἐν λόγῳ καλλιτεχνικὴν ἡμερίδα, οἱ ὁποῖοι ἐκτὸς ποὺ θὰ διέλθουν ὀλίγας ὥρας καλλιτεχνικῆς ἀπολαύσεως, θὰ προσέλθουν ἀρωγοὶ καὶ εἰς ἕνα τόσον ὑψηλὸν καὶ κοινωφελῆ σκοπὸν, τὸς ὁποῖον ἐξυπηρετεῖ τὸ πρεσβυγενὲς σωματεῖον τῆς πόλεώς μας.

Αἱ τιμαὶ τῶν εἰσιτηρίων ὡρίσθησαν διὰ μὲν τὴν πρώτην θέσιν ὀκταρ. 5 καὶ διὰ 6'. ὀκταράκια 3. Κατὰ τὰ διαλείμματα ἔξοχοι καὶ συγκινητικαὶ ταινίαι τοῦ κινηματογράφου «Φέμινας».

ΠΑΤΕ

Τὸ νέον πρόγραμμα τοῦ κινημ. Πατὲμᾶς παρουσιάζει αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἐκπλήξεις μὲ τὰς ὡραίας του ταινίας μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται «Η πριγκήπισσα Ταρακόβα» ἡ «Αἰκατερίνη Β.'», ὁ «Μὰξ Λίντερ στὸ λουτρό του» κτλ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὴν προσεχῆ Δευτέραν ἑορτάζει ὁ ἐν Γκέρτς τῆς Ρωσίας μεγαλέμπορος κ. Μιχαὴλ Κ. Γιαννόπουλος, ὁ γνωστὸς εὐεργέτης τοῦ ἱερ. ναοῦ τοῦ Αγ. Γεωργίου.

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

Μαζὶ μὲ τὸ προσεχὲς φυλλάδιον τῆς «Νεότητος» θὰ κυκλοφορήσῃ καὶ τὸ **Λεύκωμα**, ἀπαράμιλλον ὑπὸ ἔποψιν ἐκτυπώσεως κομψότητος καὶ περιεχομένων. Οἱ φίλοι τοῦ **ὡραίου** καὶ τοῦ **καλοῦ** θὰ τρίψουν τὰ χέρια των ἀπὸ τὴν χαρὰν διότι θὰ τοὺς δοθῇ ἄφορμὴ τὰ καταγίνωσι καὶ πάλιν μὲ μίαν τόσον ὡραίαν πνευματικὴν ἐνασχόλησιν. Εἰς τὸ προσεχὲς λεπτομερείας διὰ τὴν ἀνταλλαγήν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕΝ ὅσους ἐκ τῶν ἐν Περγάμῳ συνδρομητῶν μας εἶχον τὴν εὐγενῆ προθυμίαν νὰ καταβάλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν εἰς τὸν περιοδεύοντα τοῦ περιοδικοῦ μας κ. Παπαδημητρίου καὶ ἰδιαιτέρως τὸν ἀγαπητὸν φίλον καὶ ἀνταποκριτὴν μας κ. Γ. Σοφιανὸν ὅστις διηυκόλυνε τὸ ἔργον τοῦ περιοδεύοντος.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ πρώτην καὶ δευτέραν δημοσίευσιν ἑκάστη λέξις μὲ μικρὰ στοιχεῖα μεταλλ. 2 (λεπτὰ 10).—Μὲ κεφαλαῖα στοιχεῖα μεταλλ. 4 (λεπτὰ 20).—Διὰ τρίτην τετάρτην κ.τ.λ. δημοσίευσιν τὸ ἥμισυ. — Κατώτατος ὅρος λέξεις δέκα· δηλ. ὀλιγώτεραι τῶν δέκα λέξεων θὰ πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν δέκα. Μία λέξις εἰς ἕνα στίχον θεωρεῖται ὡς ἓξ λέξεις.

ΤΥΠΟΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

„Ο ΕΡΜΗΣ"

Δίοδος Ρούγκ

Παραπλεύρως τῆς Εταιρίας

τοῦ Αεριόφωτος.

Οἱ ἐν Σμύρνῃ ἐνδιαφερενοι διὰ τὸ περιοδικον μας νὰ διευθύνουν τὰς ἐπιστολάς των εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Ομήρου, δίοδος Τενεκίδου. ἔναντι τοῦ Αὐστριακοῦ ταχυδρομείου.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Κεφάλαιον ὁλοσχερῶς καταβεβλημένον

Φρ. Χρ. 25.000.000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Υποκαταστήματα ἐν Θεσσαλονίκῃ, Αλεξανδρείᾳ, Καΐρῳ· Πρακτορεῖα ἐν Μοναστηρίῳ Μυτιλήνῃ, Σέρραις· Υποπρακτορεῖα ἐν Μαγνησίᾳ καὶ Περγάμῳ.

Η Τράπεζα τῆς Ανατολῆς, Υποκατάστημα Σμύρνης ἐνεργεῖ πᾶσαν τραπεζιτικὴν ἐργασίαν, ἤτοι ἀγοράζει καὶ πωλεῖ συναλλάγματα, νομίσματα καὶ παντὸς εἴδους χρεώγραφα.

Εκδίδει ἐπιταγὰς, πιστωτικὰς ἐπιστολὰς καὶ τηλεγραφικὰς πληρωμὰς ἐπὶ τῶν κυριωτέρων πόλεων τοῦ κόσμου.

Χορηγεῖ δάνεια ἐπὶ ἐμπορευμάτων, ἐπι χρεωγράφων καὶ ἐπὶ ἐμπορικῶν γραμματίων.

Εκτελεῖ πᾶσαν ἀγοραπωλησίαν παντὸς εἴδους χρεωγράφων καὶ χρηματιστικὰς ἐντολὰς· εἰσπράττει καὶ προεξοφλεῖ ἐμπορικὰ γραμματια, ἀνοίγει τρέχοντας λογαριασμοὺς κ. τ. λ.

Τμῆμα καταθέσεων.

Η Τράπεζα Ανατολῆς ὑποκατάστημα Σμύρνης δέχεται χρηματικὰς καταθέσεις πληρωνουσα τόκον

3 ο/ο	*διὰ καταθέσεις ἀποδοτ. εἰς*		*1ην ζήτησιν*
3 1/2ο/ο	»	»	*μετὰ 6 μῆνας*
4 ο/ο	»	»	*1 ἔτος*
4 1/2ο/ο	»	»	*2 ἔτη*
5 ο/ο	»	»	*3 ἔτη*

καὶ ἄνω.

Διὰ καταθέσεις τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων ἡ Τράπεζα χορηγεῖ ἥμισυ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ πλέον τῶν ἄνω σημειουμένων.

Τμῆμα θησαυροφυλακίου.

Η Τράπεζα τῆς Ανατολῆς ὑποκατάστημα Σμύρνης κατασκευάσασα ἐν τῷ ἐπὶ τῆς Προκυμαίας ἰδιοκτήτῳ αὐτῆς Κατάστήματι Θησαυροφυλάκιον ἐξ ἀδιατρήτου χάλυβος προωρισμένον ἀποκλειστικῶς πρὸς χρῆσιν τοῦ ἀξιοτίμου κοινοῦ, ἀπρόσβλητον ὑπό τε τοῦ πυρὸς καὶ τῶν κλεπτῶν καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ εὑρίσκονται διαμερίσματα διαφόρων διαστάσεων, ἐνοικιάζει ταῦτα ὑπὸ λίαν συγκαταβατικοὺς ὅρους.

Η «Νεότης» πωλεῖται κατὰ φυλλάδια εἰς τὰ καπνοπωλεῖα καὶ εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Ομήρου δίοδος Τενεκίδου.

Εν τῷ τυπογραφείῳ ὁ «Ερμῆς ἐκτελοῦνται παντὸς εἴδους ἐργασίαι εἰς τιμὰς πολὺ συγκαταβατικάς. Μία μόνη ἐπίσκεψις ἐν τῷ τυπογραφείῳ δύναται νὰ σᾶς πείσῃ.